

„Помислюва ли то нѣкога за домъ и имотъ? За деца? За зимовище? Само яде, яде и яде.“

„Боже Господи!“ — рече гжсеницата. Повече не можѣ да се изтрѣгне отъ устата ѝ: толкова бѣше съсипана тя отъ всички тѣзи укори.

Но докато поглѣщаше сочното зеле, тя се позамисли надъ чутото, и се спрѣ особно на думитѣ,

Млѣчокова пеперуда и нейната
красива гжсеница, съ сини
мѣниста по тѣлото.

които каза мравката. И когато последната премина втори път, гжсеницата се реши да ѝ заговори.

„Я чакай, мравко,“ — извика тя. Спри се за една минутка и ми обясни, що каза преди малко ти за децата. Не знаешъ ли, че азъ самата съмъ още дете, че ми е нужно още много време, докато стана голяма и хубава?“

Мравката се зачуди много, остана като прико-